

Arrest

nr. 339 156 van 9 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 30 april 2023 binnenkwam, diende op 29 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 november 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 21 november 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 29/06/2023
Overdracht CGVS: 26/07/2023

U had een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 12 augustus 2024 van 9:10 tot 13:12 uur. U had een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 september 2024 van 9:36 tot 12:48 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die de taal Somali

machtig is. Uw advocaten, meester MORETUS Victoria, loco meester LOOS Bobber, en meester SEHRISH Raja, loco meester VERHAEGEN Katrin, waren respectievelijk aanwezig van het begin tot het einde van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud

A. Feitenrelaas

U, D.A.I., verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de ajuran-clan te behoren. U bent geboren op [...] juli 1988 in de wijk Hodan, in Mogadishu, in de provincie Banaadir.

In 1995, nadat uw vader overleed, verhuisde u samen met uw broer A. naar het huis van uw paternale tante M. (de nicht van uw vader) in Buloburde omdat uw moeder niet meer kon instaan voor jullie zorg. Uw broer H. bleef bij uw moeder wonen. U woonde er in de wijk Bok Abeso, in de stad Buloburde, in de provincie Hiran. Op zestienjarige leeftijd werd u uitgetrouwd aan de zoon van uw paternale tante, G.

De familie van uw paternale tante was al jaren verwickeld in een grondconflict met een gezin van de Hawadleclan en ze maakten onderling ruzie over een landbouwgrond. In 2008 barstte het grondconflict uit. Omdat uw paternale oom de ruzies en conflicten beu was, verkocht hij de grond. Nadat het gezin van de Hawadle-clan dit te weten kwam, hebben ze 's nachts de voordeur van jullie huis geforceerd om de eigendomsakte te stelen. U hoorde geluiden van kogels en verloor het bewustzijn. 's Morgens werd u gevonden door uw buurvrouw M.H. Zij vertelde u dat uw paternale oom overleed tijdens de aanval en uw paternale tante naar het ziekenhuis werd gebracht. Ze belde vervolgens naar uw nicht N.M. en u verbleef twee à drie dagen bij uw buurvrouw. Uw paternale tante overleed een week later aan haar verwondingen in het ziekenhuis.

U verliet Buloburde en verbleef twee maanden in Garowe bij uw nicht N. U verhuisde vervolgens, rond juni 2008, samen met uw nicht N., naar de wijk Laag Barako, in Gabiley, in de regio Maroodi Jeex. Begin 2009 werd het contact tussen u en G. hersteld. G. was na de escalatie van het grondconflict naar Europa gevlucht en kwam te weten via uw neef H.M. dat u zich in Gabiley bevond. In 2010 werd het contact tussen u en G. opnieuw verbroken.

In 2010 richtte u uw eigen theehuis op waar u thee en khat verkocht. Twee maanden later leerde u M. kennen. In juni 2014 verloofden jullie en in oktober van datzelfde jaar trouwde u met M.D., niet uit liefde, maar om u en uw dochters te kunnen beschermen. U verhuisde na de trouw naar zijn huis en in 2016 werd zijn moeder, A.H. ziek. Uw schoonmoeder werkte als besnijdstster en vroedvrouw op het platteland en, omdat ze ziek was, verbleef ze bij haar zoon M. Twee maanden na haar aankomst bij jullie, vroeg uw schoonmoeder u of uw dochters besneden waren. U vertelde haar dat ze niet besneden waren en u ook niet van plan was om het te laten uitvoeren. Uw schoonmoeder zei dat dit onmogelijk was en ze op latere leeftijd besneden moesten worden. Begin 2017 was uw schoonmoeder aan de beterhand, maar ze bleef nog altijd bij jullie wonen. In 2019, tijdens de schoolvakantie, besliste uw schoonmoeder uw dochters te besnijden. U werd verplicht om uw dochters te laten besnijden, maar omdat uw dochter erg veel pijn had in haar onderbuik, werd haar besnijdenis uitgesteld. In de schoolvakantie van 2020 werd u opnieuw verplicht om uw dochters te laten besnijden, dit keer zei u dat u dat niet wilde. Op een gegeven dag, toen u in het eethuis was, kwam uw buurvrouw naar u en vertelde ze u dat er commotie was bij u thuis. M. was in het eethuis, u vroeg hem om uw taken even over te nemen en u ging naar huis. Uw dochter was aan het wenen aan de buitenkant van het huis en toen u de deur opendeed zag u uw andere dochter, vastgebonden, op tafel liggen. M.'s halfzus, K. en uw schoonmoeder waren het materiaal voor de besnijdenis aan het klaarleggen. Nog voor er iets kon gebeuren, maakte u uw dochter los en er ontstond ruzie tussen uw schoonmoeder en u. U duwde haar en ze viel op de grond. M. kwam niet veel later naar huis omdat u nog niet was teruggekeerd en zag zijn moeder op de grond liggen. Hij sloeg uw hoofd tegen de muur en uw tand brak. Hij bekommerde zich vervolgens over zijn moeder en zo konden uw dochters en u vluchten. U liep naar het huis van uw nicht N. en ze raadde u aan om te vluchten. U verliet Gabiley in juni 2020. U verbleef twee maanden in Jijiga en nadat uw nicht G. contacteerde werd het contact tussen jullie hersteld. U reisde met uw dochters naar Addis Abeba en later dat jaar kwam G. jullie bezoeken. U beviel daar van uw zoon, verliet Addis Abeba in de vijfde maand van 2022 en ging toen naar Nairobi. U verliet Nairobi op 23 april 2023 en kon via gezinshereniging naar Europa reizen.

U kwam aan in België op 24 april 2023 en een week na uw aankomst in België kreeg u ruzie met G. U werd gebeld door M. en G. nam de telefoon op. M. en G. kregen ruzie met elkaar. U was op dat moment zwanger van uw dochter Sa. en G. beschuldigde u ervan overspel te hebben gepleegd en zei dat Sa. niet zijn biologische dochter was. Sindsdien leven en zijn jullie gescheiden.

U diende op 29 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in voor u en uw minderjarige dochters Y. en Su. Op [...] februari 2024 beviel u in België van een dochter Sa., die eveneens werd ingeschreven op de bijlage van uw verzoek.

U vreest dat uw dochters besneden zullen worden bij terugkeer naar Somalië en u vreest M. omdat hij zich beschouwt als de vader van uw twee oudste dochters, hij u beschuldigt van overspel en hij vindt dat u verdient gestenigd te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de besnijdenisattesten van u en uw drie dochters, verklaringen op eer over uw drie dochters, uw Somalische identiteitskaart, uw geboortecertificaat, de geboortecertificaten van uw vier kinderen, vliegtuigtickets, het Nederlands paspoort van uw zoon, de aanvraag voor het Nederlands paspoort van uw zoon, uw huwelijkscontract, het paspoort van uw ex-partner G. en de verwantschapsonderzoeken betreffende uw zoon en uw twee oudste dochters.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens het eerste interview op het CGVS aan last te hebben van stress en trillingen in uw hand (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12.08.2024 (verder NPO1), p. 13). Tijdens uw tweede interview op het CGVS haalde u aan te lijden aan epilepsie. U haalt aan geen aanvallen meer te hebben gehad sinds uw aankomst in België, maar wel last te hebben van trillingen in uw linkerhand en aan de linkerkant van uw hoofd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17.09.2024 (verder NPO2), p. 11). Gevraagd of u in België opgevolgd wordt, antwoordt u dat pas volgende maand een afspraak had (NPO2, p. 11). U legt geen medische documenten neer die uw medische problematiek staven.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat u de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Uw advocaat gaf geen opmerkingen op het verloop van het gehoor (NPO1, p. 30-31 en NPO2, p. 24-25) en u verklaarde zelf dat u alle elementen in verband met uw problemen had vermeld, u niets meer wilde toevoegen, en u de PO en de gestelde vragen goed had begrepen (ibid.).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpcedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden Y., Sa. en Su. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. De namen van Y. en Su. komen namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 29 juni 2023. Sa. werd op [...] februari 2024 geboren in België en werd op 18 maart 2024 toegevoegd aan de bijlage van uw verzoek (zie informatiefiche (CGVS) d.d. 18.03.2024). Tijdens de persoonlijke onderhouden van 12 augustus 2024 (pagina 4 en 5) en 17 september 2024 (pagina 23 en 25) vermeldde u het risico, wat hun betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor Y., Sa. en Su. nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw familie gevisieerd werd omwille van een grondconflict, en u problemen heeft gekend met de moeder van uw tweede man, M. nadat zij uw dochters wilde besnijden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw kennis over enkele belangrijke aspecten van het grondconflict waarin uw familie betrokken was, eerder beperkt is. U verklaarde dat er een discussie was over de landbouwgrond van uw gezin met een ander gezin van de Hawadle-clan (NPO2, p. 11). De grond waarover het conflict ging, lag langs de grond van het gezin waarmee uw familie ruzie kreeg en dat op zijn beurt aan de rivier gelegen was. Het gezin nam stuk per stuk grond af van jullie en hierdoor ontstonden problemen tussen de twee gezinnen (ibid.). Gevraagd wanneer het conflict was ontstaan, komt u niet verder dan te zeggen dat het heel lang geleden was (ibid.). Verder gevraagd hoe lang geleden het conflict ontstond, antwoordt u gewoonweg dat u altijd geweten heeft dat er een conflict was (ibid.), waarmee nog altijd niet geweten is wanneer het conflict nu eigenlijk is begonnen. Gevraagd wie de betrokken partijen waren, zegt u dat het conflict zich afspeelde tussen uw gezin en de clan van Hawadle (ibid.). Verder gevraagd wie de stukken

grond van uw familie afnam, zegt u ze niet persoonlijk te kennen (*ibid.*). Gevraagd met hoeveel ze waren, antwoordt u dat een man en zijn zonen betrokken waren (NPO2, p. 11-12). Gevraagd of u hun namen kende, antwoordt u dit niet te weten (NPO2, p. 12). Gevraagd hoe oud ze waren, zegt u ze nooit gezien te hebben (*ibid.*). Gevraagd waar ze woonden, antwoordt u dat ze in Buloburde woonden (*ibid.*). Verder gevraagd hoe ver ze van jullie woonden, antwoordt u naast de kwestie en zegt u gewoonweg dat ze in een andere wijk woonden en niet in de wijk waar jullie woonden (*ibid.*). Dat uw kennis over de personen waarmee uw familie een grondconflict had zo beperkt is, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Voorts waren uw verklaringen aangaande de gronden van uw familie in Buloburde opvallend vaag en weinig coherent. Hierbij moet worden opgemerkt dat het erg opvallend is dat u, als familielid dat er tussen 1995 en 2008 woonde, bijzonder weinig weet te vertellen over de familiegronden an sich, hetgeen toch enigszins vreemd mag heten gezien het duidelijke belang van deze gronden in uw familiegeschiedenis. Zo kon u in eerste instantie niet aangeven waar de gronden gesitueerd waren. Gevraagd waar die gronden lagen, antwoordt u vaagweg dat ze in Buloburde liggen (NPO2, p. 9). Verder gevraagd of deze grond langs jullie huis lag of ergens anders, antwoordt u dat het in de buitenwijk van de stad lag (*ibid.*). Verder gevraagd hoe ver de grond gelegen was ten opzichte van jullie huis, stelt u dat ze heel ver van elkaar lagen (*ibid.*). Gevraagd hoe ver het gelegen was, antwoordt u dat u er nooit zelf bent geweest omdat de grond heel ver van uw huis lag (*ibid.*). Wanneer even later gevraagd wordt naar de oppervlakte van de gronden, zegt u de oppervlakte van deze gronden niet te kennen en verklaarde u eenvoudigweg dat het een heel groot stuk land was, maar dat u er slechts één keer bent geweest (NPO2, p. 12-13). Uw tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet gezien hebben van de grond en de locatie ervan kunnen dus niet overtuigen. Verder verklaarde u dat uw paternale tante de grond bewerkte en paprika, tomaten en andere groenten teelde (NPO2, p. 8). Gevraagd hoeveel de teelt opbracht, antwoordt u dit niet te weten omdat u heel jong was en op jonge leeftijd met haar zoon getrouwd bent (NPO2, p. 9). Wanneer u even later gevraagd wordt naar de jaarlijkse opbrengst van de grond, antwoordt u dat het in het begin veel geld opbracht omdat ze veel bananen teelden, maar dat het de laatste jaren minder was dan ervoor (NPO2, p. 13). Gevraagd om daar een getal op te plakken, zegt u dat het jaarlijks ongeveer 800 dollar opbracht (*ibid.*). Dat u aanvankelijk niet weet hoeveel uw paternale tante verdiende om dan even later een schatting van de opbrengst te maken kan wederom niet overtuigen. Dat u dergelijke, behoorlijk basale, informatie – waaronder de oppervlakte en de winst uit de gronden – niet kon weergeven in het licht van alle gebeurtenissen die zich net omwille van deze gronden voltrokken, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een diepgaande kennis heeft over de gronden in kwestie en het grondconflict dat eruit voortvloeide.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw probleem omwille van het grondconflict, kan er verder ook geen geloof worden gehecht aan de gerichte aanval op uw familie nadat uw paternale oom de grond verkocht. Ook wat betreft deze aanval overtuigen uw verklaringen niet. U verklaarde dat uw paternale oom de grond verkocht aan een vriend en toen het gezin dit te weten kwam, ze laat in de nacht naar jullie huis kwamen om jullie te overvallen en de eigendomsakte te stelen. U hoorde geluiden van kogels en verloor het bewustzijn (NPO1, p. 14 en NPO2, p. 14). Gevraagd met hoeveel ze naar uw huis kwamen, antwoordt u dit niet te weten omdat u het bewustzijn verloor en u daarom niet kan zeggen met hoeveel ze waren (NPO2, p. 14). Gevraagd wie er aan jullie deur stond, zegt u dat het de andere familie was (*ibid.*), zonder dit verder te specificeren.

Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de aanval, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd. Verder was G.'s reactie ook opmerkelijk. Zo verklaart u dat u het bewustzijn verloor en dat u met uw hoofd tegen de muur botste (NPO2, p. 15). Gevraagd hoe u gesplitst raakte van uw man, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat u hem die nacht voor het laatst zag en hem pas in Gabiley terug zag (*ibid.*). Verder gevraagd waarom jullie niet samen gevlucht zijn, bent u wederom vaag en zegt u dat u voor het laatst iemand in het huis zag toen u bij uw buurvrouw wakker werd (*ibid.*). Opnieuw gevraagd waarom u niet samen met uw man bent gevlucht, antwoordt u dat u het bewustzijn verloor en u niets meer wist over wat er was gebeurd (*ibid.*). Gevraagd waarom uw man u achterliet, zegt u dat hij voor zijn eigen leven is gevlucht (*ibid.*). Het is echter opmerkelijk dat uw man u gewoonweg achterlaat in deze situatie en u zich dan plots bij uw buurvrouw bevindt die u op de grond heeft gevonden (NPO2, p. 16). Voorts weet u ook niet naar waar uw man is gevlucht (*ibid.*). Gevraagd hoe uw man te weten was gekomen dat zijn moeder in het ziekenhuis lag, antwoordt u dat hij terugkeerde naar het huis en hij toen alles ontdekte wat er was gebeurd (*ibid.*). Uzelf verklaart twee à drie dagen bij uw tante te zijn verbleven. Gevraagd of uw man u kwam zoeken bij uw buurvrouw, antwoordt u dat hij niet op de hoogte was van uw verblijfplaats (*ibid.*). Verder gevraagd of uw man heeft rondgevraagd naar uw aanwezigheid, zegt u dat hij dat niet deed en denkt u dat de reden hiervoor was dat hij druk bezig was met het overlijden van zijn vader en de verwondingen van zijn moeder (*ibid.*). Dat G. niet eens de moeite neemt om even rond te vragen naar u is opmerkelijk en kan dan ook niet overtuigen.

Voorts verklaart u dat u na dit incident ongeveer een jaar geen contact had met uw man. Gevraagd waarom het contact pas in 2009 werd hersteld tussen jullie, antwoordt u dat hij niet wist waar u verbleef (NPO2, p. 17). Gevraagd wat uw man allemaal heeft gedaan om u terug te vinden, stelt u dat hij uw neef H., de zus van uw nicht N., ontmoette en hij hem vertelde waar u zich bevond (ibid.). Gevraagd of u pogingen heeft ondernomen om hem terug te vinden, antwoordt u geen pogingen te hebben ondernomen omdat u niet wist waar u moest beginnen (NPO2, p. 17-18). De toevallige vondst door uw neef kan niet overtuigen en doet afbreuk aan uw verklaringen over het verliezen van contact tussen u en uw man. Uit uw summiere verklaringen blijkt bovendien weinig wil en vastberadenheid om uw man terug te vinden. Uw verklaringen over het grondconflict en de escalatie ervan kunnen niet overtuigen en doen twijfelen aan de redenen van vertrek van uw man G. en het gebrek aan contact tussen jullie.

Voorts zijn uw verklaringen over de aanleiding voor het huwelijk met uw tweede man, M., bedenkelijk. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk dat u een eetcafé had waar veel mensen kwamen eten of drinken, ze khat kauwden en ze veel langer bleven dan de openingsuren van uw café. Ze bedreigden u meerdere keren en probeerden u te verkrachten. U verklaart vervolgens dat u daarom trouwde met uw tweede man "M.", om deze problemen te vermijden (vragenlijst CGVS, d.d. 24.07.2023, punt 3.7). Op het CGVS verklaart u dat u met M. trouwde om uw dochters en u te beschermen omdat u als alleenstaande vrouw een eethuis had en problemen wilde vermijden (NPO1, p. 23). Gevraagd welke problemen u kende, stelt u plots persoonlijk geen problemen te hebben gekend, maar stelt u dat het vaak voorkwam en u daarom besloot om met M. te trouwen, om problemen te vermijden (NPO1, p. 24). Gevraagd wie u lastig viel, antwoordt u dat u door niemand werd lastiggevallen en u beschermd werd door de schoonbroer van uw nicht N. (ibid.). Gevraagd of u ooit problemen heeft gekend in uw eethuis, antwoordt u nooit problemen te hebben gekend (ibid.). Opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde wel problemen te hebben gekend, zegt u dat u enkel zei problemen te hebben gekend via M. en u niet kan teruggaan naar Gabiley door die problemen met M. (ibid.). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, antwoordt u dat u geen eten verkocht in uw eethuis, enkel khat en thee (ibid.). Verder gevraagd of u ooit bedreigd bent geweest en of ze u ooit probeerden te verkrachten, stelt u dat u dit niet meemaakte, u in eerste instantie werd verdedigd door de schoonbroer van N. en later door uw man (NPO1, p. 25). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ had verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO1, p. 4). Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, kan dan ook niet worden aanvaard.

Daarnaast kunnen ook uw verklaringen over de discussies die plaatsvonden tussen u en uw schoonmoeder over de besnijdenis van uw dochters niet overtuigen. U verklaart dat uw schoonmoeder in 2016, nadat ze ziek werd, bij jullie kwam wonen. Ongeveer twee maanden na haar aankomst vroeg ze aan u of uw dochters waren besneden (NPO1, p. 23-24 en 26). Uiteindelijk heeft het nog tot 2019 geduurd voor uw schoonmoeder een eerste poging ondernam om uw dochters te besnijden. Opgemerkt dat uw schoonmoeder er in 2016 achter kwam dat uw dochters onbesneden waren, maar ze pas in 2019 een eerste poging ondernam om uw dochters te besnijden en gevraagd waarom ze zo lang heeft gewacht, antwoordt u dat uw schoonmoeder ziek was, ze werd overgebracht van het platteland en ze een tijdje werd opgenomen in het ziekenhuis (NPO1, p. 27). Gevraagd wanneer uw schoonmoeder terug beter was, zegt u dat ze begin 2017 aan de beterhand was (ibid.). Opgemerkt dat ze dan nog steeds twee jaar heeft gewacht met een eerste poging tot het besnijden van uw dochters, antwoordt u dat uw twee dochters ziek en zwak waren (ibid.). Gevraagd of uw dochters twee jaar lang ziek waren, zegt u dat ze niet zo ziek waren dat ze niet konden wandelen, maar ze een beetje ziek waren, geen zichtbare ziekte hadden en ze lichamelijk niet sterk genoeg waren (ibid.). Voorgaande toont aan dat u niet aannemelijk maakt waarom uw schoonmoeder drie jaar zou wachten met een eerste poging om uw dochters te besnijden.

Ook uw verklaringen over het incident in 2020 waarbij uw schoonmoeder uw dochters probeerde te besnijden zonder uw medeweten overtuigen niet. U verklaart dat op een gegeven dag, in de schoolvakantie van 2020, uw buurvrouw naar u toe kwam en u vertelde over de commotie bij u thuis. U ging hierop naar huis en trof uw ene dochter aan die aan het huilen was, terwijl uw andere dochter was vastgebonden op een tafel. Er ontstond een discussie en u duwde uw schoonmoeder (NPO1, p. 23, 24, 27 en 28). Tijdens uw gesprek op de DVZ verklaarde u dat uw schoonmoeder, na haar val, problemen aan haar heup kreeg (vragenlijst CGVS, d.d. 24.07.2023, punt 3.5). Tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde u dat uw schoonmoeder haar been brak (NPO1, p. 24). En tijdens uw tweede interview op het CGVS verklaarde u dat uw schoonmoeder haar heup brak (NPO2, p. 20). Dat u geen consistente verklaringen neerlegt over de verwondingen die u aan uw schoonmoeder aanbracht kan niet overtuigen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident.

Ook uw verklaringen over het contactverlies en –herstel met uw ex-man G. zijn merkwaardig. Gevraagd hoe het contact met G. werd hersteld na uw problemen met M. en uw schoonmoeder, antwoordt u dat uw nicht N.

met uw echtgenoot sprak en zo het probleem werd opgelost tussen jullie (NPO2, p. 21). Dat uw nicht G. zo gemakkelijk kon contacteren maar u zelf ongeveer tien jaar niets van hem hebt gehoord is opmerkelijk te noemen aangezien jullie samen twee dochters hadden en u rekende op zijn steun. Gevraagd waarom er al die jaren geen contact was tussen jullie, zegt u dat u met een andere man getrouwd was en u een ander gezin had (ibid.). Opgemerkt dat G. hiervan niet op de hoogte was, antwoordt u dat hij het volgens u via derden wel had vernomen (ibid.). Verder gevraagd of G. op de hoogte was van uw huwelijk met M. voor u naar België kwam, antwoordt u dat hij wist dat u gescheiden was van M., u terug getrouwd bent met M. en jullie toen samen jullie zoon Y. kregen (NPO2, p. 21-22). Gevraagd waarom G. het contact wilde herstellen tussen jullie nadat hij wist dat u getrouwd was geweest met een andere man en hij in tien jaar tijd niet naar u of uw dochters had omgekeken, antwoordt u naast de kwestie dat de relatie met G. in 2020 terug hersteld raakte, u hem ontmoette in Addis Abeba toen u vluchtte van uw ex-man M. en jullie zo jullie relatie herstelden (NPO2, p. 22). Verder gevraagd waarom hij plots het contact wilde herstellen, antwoordt u dat hij omwille van jullie kinderen terug een relatie met u aanging (ibid.). Opgemerkt dat u tijdens het eerste interview liet blijken dat G. pas op de hoogte werd gebracht over uw huwelijk met M. nadat u in België aankwam en geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat G. eerder al op de hoogte was van uw relatie met M. en wat u bedoelde was dat M. u één keer contacteerde toen u in België was (ibid.). Uw tegenstrijdige verklaringen over de kennis van G. over uw huwelijk met M. kunnen niet overtuigen.

Waar u nog aanhaalt dat u door M. wordt bedreigd moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Gevraagd wat M. van u wilt, zegt u dat hij onder andere zegt dat u nog steeds zijn vrouw bent, hij nog altijd niet van u gescheiden is en dat uw zoon zijn kind is omdat hij op onwettige manier geboren is (NPO2, p. 22). Echter verklaarde u iets eerder dat u – nadat u vluchtte voor M. – opnieuw in het huwelijk trad met G. en jullie vervolgens samen een zoon kregen (NPO2, p. 21). Ook stelde u duidelijk dat u gescheiden was van M. (ibid.). Het is dan ook niet duidelijk waarom M. zou verklaren dat uw zoon op een onwettige manier geboren werd. U zegt M. te vrezen omdat hij u beschuldigt van overspel en u verdient gestenigd te worden (NPO2, p. 23). Gevraagd welke bedreigingen hij uitte naar u, antwoordt u dat u in Gabiley een goed leven hebt gehad, hij zegt dat u overspel beging, u met andere mannen sliiep, u volgens de sharia gestenigd moet worden en dat de reden is waardoor u niet kan terugkeren naar Gabiley (ibid.). Verder gevraagd hoe M. u nog bedreigde, antwoordt u dat dat het eigenlijk was, maar hij u ook ervan beschuldigde zijn moeder te hebben geslagen (ibid.). Opgemerkt dat u van deze bedreigingen geen melding maakte op de DVZ, noch tijdens uw eerste interview op het CGVS, zegt u dat men u zo de vraag niet stelde toen. Echter, er werd u gevraagd om alle incidenten en gebeurtenissen op te sommen die leidden tot uw vertrek uit Somalië en na uw vrij relaas werd er tweemaal gevraagd of u alle redenen had gegeven (NPO1, p. 24). Dat u dit essentiële element niet spontaan hebt aangehaald, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen die u van M. ontving. Verder heeft u sinds april 2023 niets meer van M. gehoord en is hij ondertussen getrouwd met een andere vrouw (NPO2, p. 24), hetgeen een tegenindicatie is voor eventuele, toekomstige problemen met hem.

In verband met uw minderjarige dochters, Su., Y. en Sa., respectievelijk geboren op [...] oktober 2009 te Gabiley, [...] juli 2010 te Gabiley en [...] februari 2024 te Lier, hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hun betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat. Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: “§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.” §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.” § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.” § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt

bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is." De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. U legt uw eigen besnijdenisattest voor. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Su., Y. en Sa. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moeten worden beschermd. Voor u zelf geeft u expliciet aan dat u niets meer vreest in verband met VGV aangezien u reeds besneden werd en het voorbij en afgelopen is (NPO1, p. 5).

Wat betreft de GAMS-attesten dient opgemerkt dat deze documenten een aanwijzing zijn voor het feit dat u niet wil dat uw dochters vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Ten slotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van dochters die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C 652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde identiteitsdocumenten, geboorteaktes en verwantschapsonderzoeken neer van u en uw kinderen. Hieruit kan hoogstens de identiteit, nationaliteit en herkomst van en de familieband tussen de betrokken personen aangetoond worden, elementen die hier niet betwist worden.

Daarnaast legt u vliegtuigtickets, uw huwelijkscontract met uw ex-partner G. en zijn paspoort voor. Hieruit kan geen vrees ingeval van terugkeer worden afgeleid.

De besnijdenisattesten van u en uw drie dochters en de verklaringen op eer betreffende uw drie dochters werden hierboven besproken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2024 die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 21 augustus 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Gabiley, in de regio administratieve regio Maroodi Jeex, regio Somaliland, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgis.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgis.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgis.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van

clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Nugaal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat mevrouw D.A.I. de ouder is van drie minderjarige kinderen aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst benadrukt verzoekster haar profiel van meisje opgegroeid in een gebied waar Al-Shabaab actief was. Verzoekster ging niet naar school en kan niet schrijven. Bovendien behoort verzoekster tot de Ajuran-clan, heeft ze geen familiaal netwerk en werd ze op jonge leeftijd besneden.

Verzoekster geeft hierbij toelichting onder meer over het leven onder Al-Shabaab als vrouw en meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel.

Verder meent verzoekster dat de bestreden beslissing zich onevenredig heeft gericht op feitelijkheden en haar buikgevoel, zonder de verklaringen van verzoekster in hun geheel te beoordelen. Hierbij heeft zij onvoldoende waarde gehecht aan het feit dat het merendeel van de verklaringen van verzoekster consistent, gedetailleerd en doorleefd zijn.

Ook werd geen rekening gehouden met de reeks incidenten en trauma's die verzoekster gedurende haar leven in Somalië heeft doorgemaakt. Deze incidenten moeten in hun samenhang worden beoordeeld om een volledig beeld te krijgen van verzoeksters profiel en haar gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op haar afgelegde verklaringen met betrekking tot Mogadishu, Buloburde en Gabiley.

Nog haalt verzoekster landeninformatie aan met betrekking tot de gevolgen van overspel in Somalië.

Vervolgens wijst verzoekster op het risico dat ze loopt op herinfibulatie. Verzoekster houdt een theoretisch betoog over de vrouwelijke genitale verminking (VGV) als vervolging, de omkering van de bewijslast die moet worden toegepast en over de nood aan bijzondere procedurele noden die speelt in haar hoofde. Tevens benadrukt verzoekster de nood aan een gendersensitieve procedure.

Vervolgens haalt verzoekster landeninformatie aan met betrekking tot het risico op herinfibulatie in Somalië en betoogt dat men bij een terugkeer naar Somalië zal constateren dat zij vier kinderen heeft gekregen en men haar waarschijnlijk opnieuw zal onderwerpen aan besnijdenis. Verzoekster verwijst hierbij ook naar rechtspraak van de Raad.

Nog betoogt verzoekster dat ze niet kan rekenen op overheidsbescherming.

Verzoekster betoogt dat het weigeren van haar verzoek om internationale bescherming de verleende bescherming van haar dochters uitholt. Het weigeren van de status aan de ouder(s) verhoogt immers aanzienlijk het risico dat zij gedwongen worden terug te keren naar hun land van herkomst. Dit verhoogt bijgevolg ook het risico dat hun dochters met hen moeten terugkeren. Verzoekster licht toe aan de hand van landeninformatie alsook rechtspraak. Tevens haalt verzoekster het hoger belang van het kind aan.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU (de 'Kwalificatierichtlijn');
- Artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst op het belang van de eenheid van het gezin en artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU dat stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat het recht op gezinshereniging effectief is, wat betekent dat vluchtelingen of asielzoekers dezelfde verblijfrechten moeten hebben als hun kinderen, zelfs in gevallen van vervolging of gezinsdeling in hun land van herkomst. Het weigeren om de beschermingsstatus te verlenen

aan verzoekster, conformeert zich niet aan voormeld artikel 23 gelezen in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar dochters.

3.1.2. Op 22 januari 2025 legde de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift geen gegrond middel bevat.

3.1.3. Op 28 oktober 2025 legt verzoekster een aanvullende nota waarin de volgende rechtspraak, problematiek en landeninformatie wordt aangehaald:

- Hof van Justitie 16 januari 2024, zaak C-621/21;
- Hof van Justitie 11 juni 2024, zaak C-646/21;
- Hof van Justitie 4 oktober 2024, zaak C-608/22 en C-609/22;
- COI Focus Somalië juli 2024, ongepubliceerd: *“situatie voor meisjes en vrouwen in Al Shabaab gebied”* (stuk 1);
- Toepassing omkering van de bewijslast zoals bevestigd door de Raad van State (RvS 25 november 2024, nr. 261 439);
- Juridische nieuwsbrief n° 10 vzw GAMS van december 2024: stand van zaken rechtspraak RvV;
- Kritiek op de centrale stelling van de verwerende partij met verwijzing naar COI Focus 8 november 2024;
- COI Focus Somalië juli 2024, ongepubliceerd (stuk 1): *“aanwezigheid Al Shabaab in en/of onderweg naar regio van herkomst”*;
- EUAA-rapport *“Somalia: Security Situation”* van mei 2025;
- EUAA-rapport *“Somalia: Country Focus”* van mei 2025;
- ISW, *“Africa File, May 1, 2025: AU, Turkey, And United States Surge to Halt Al Shabaab; DRC Peace Talks; Uganda’s Role in the Eastern DRC”*, 1 mei 2025.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

1. COI Focus Somalië juli 2024;
2. Overzicht landeninformatie Somalië website CGVS – chronologische volgorde;
3. Juridische nieuwsbrief n°10 GAMS;
4. R.E.B. Johansen, *‘Pain as a Counterpoint to Culture: Toward an Analysis of Pain Associated with Infibulation among Somali Immigrants in Norway, Medical Anthropology Quarterly · October 2002’*;
5. R.E.B. Johansen, *“Virility, pleasure and female genital mutilation/cutting. A qualitative study of perceptions and experiences of medicalized defibulation among Somali and Sudanese migrants in Norway”*;
6. R.E.B. Johansen ea, *Negotiating Female Genital Cutting in a Transnational Context’*, 2021;
7. R.E.B. Johansen, *‘Undoing female genital cutting: perceptions and experiences of infibulation, defibulation and virginity among Somali and Sudanese migrants in Norway’*;
8. R.E.B. Johansen, (2020). *Résistances à l’infibulation et à la désinfibulation. Changement des pratiques et persistance des valeurs en Norvège. Droit et cultures, 1(79).”*

3.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota met verwijzing naar het arrest van het Franse CNDA, van 16 oktober 2025, nr. 24015934 neer.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er in het kader van een gendersensitieve asielpcedure bijzondere procedurele noden dienen toegekend te worden aan verzoekster, met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekster VGV heeft ondergaan op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en op afdoende wijze aan te tonen. *In casu* brengt verzoekster evenwel geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van haar ondergane VGV niet volwaardig heeft kunnen deelnemen aan de procedure. Zij heeft bij aanvang van de procedure ook geen elementen aangegeven die zouden kunnen

wijzen op een nood aan steunmaatregelen ter rechtvaardiging van bijzondere procedurele noden (Verklaring bijzondere procedurele noden, stuk 7).

De attesten over verzoeksters en haar dochters' VGV laten niet toe anders te besluiten (Documenten, stuk 5, nr. 1). Verder merkt de Raad op dat verzoekster op heden geen bewijzen bijbrengt van enige medische problematiek in haar hoofde.

De conclusie aangaande bijzondere procedurele noden zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, met name dat er geen noden blijken, blijft aldus onverkort gelden.

3.4.1. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees daar ze het vermeende grondconflict en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk maakt, noch de gerichte aanval op haar familie (i), er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekster haar bewering dat ze na het desbetreffend incident een jaar geen contact gehad te hebben met haar toenmalige echtgenoot (ii), verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de aanleiding voor haar tweede huwelijk (iii), verzoekster haar verklaringen met betrekking tot de discussies tussen zichzelf en haar schoonmoeder over de besnijdenis van haar dochters en de poging tot besnijdenis niet overtuigen (vi), verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot het contactverlies en -herstel met haar ex-echtgenoot (iv), haar verklaringen met betrekking tot de bedreigingen van haar tweede echtgenoot niet overtuigen (v) en verzoekster zelf aangaf geen vrees te hebben met betrekking tot herinfibulatie (vi).

Inzake de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel. Verzoekster groeide immers op als meisje in een gebied waar Al-Shabaab actief was, in zulke gebieden is de bewegingsvrijheid van meisjes uiterst beperkt. Verder ging verzoekster nooit naar school, ze kan enkel lezen, niet schrijven. Verzoekster meent dat de voormelde elementen maken dat er van haar maar in beperkte mate gedetailleerde en consistente verklaringen kunnen worden verwacht. De Raad treedt een zulks verweer echter niet bij. Vooreerst kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoekster op een zulke mate werd beperkt in haar bewegingsvrijheid en leefwereld dat er van haar geen gedetailleerde verklaringen kunnen worden afgelegd. Immers opende en baatte verzoekster haar eigen theehuis uit, woonde ze op verscheidene plekken doorheen Somalië en verliet ze Somalië op eigen houtje en reisde ze naar Addis Abeba alsook Nairobi, waar ze respectievelijk jarenlang en maandenlang verbleef. Dit strookt geenszins met het beeld van een geïsoleerde, wereldvreemde vrouw dat verzoekster thans tracht in haar verzoekschrift te schetsen. In haar verzoekschrift laat verzoekster ook na om één enkel concreet element naar voor te schuiven waaruit blijkt dat ze werkelijk dermate geïsoleerd leefde. Ze beperkt zich tot algemeenheden afkomstig uit landeninformatie. Bovendien kan er ook van personen met beperkte (of geen) scholing worden verwacht dat ze voldoende gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot zaken die haar persoonlijk overkomen zijn en bovendien van bijzonder zwaarwichtig belang waren voor het verdere verloop van haar eigen leven. Op geen enkele manier wordt door verzoekster aangetoond dat er sprake zou zijn van enige beperking in haar hoofde die haar ertoe zou verhinderen om zulke verklaringen af te leggen. Het verweer van verzoekster slaagt er dan ook niet in om haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen te remediëren.

Vervolgens verwijst verzoekster naar haar reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot de verscheidene plaatsen waar ze heeft gewoond. Verzoekster meent dat deze verklaringen getuigen van detail en doorleving.

Met het louter herhalen van haar verklaringen en te poneren dat deze wel degelijk afdoende zijn doet verzoekster geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Nog haalt verzoekster landeninformatie aan met betrekking tot overspel, maar zulke landeninformatie is niet relevant nu er *in casu* geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster afgelegde verklaringen hieromtrent.

3.4.2. Vervolgens in haar verzoekschrift wijst verzoekster op het risico dat ze loopt om opnieuw het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking, waarbij ze verwijst naar landeninformatie alsook naar het feit dat haar dochters de internationale bescherming werd verleend.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer "*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*" en "*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en f), van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van

de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met name het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van augustus 2023 en oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport *“Somalia Targeted profiles”* van september 2021 en het EUAA-rapport *“COI Query. Somalia”* van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *“Somalia – Female Genital Mutilation”*, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *“The Somali Health and Demographic Survey 2020”* en DIS, *“COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)”* van februari 2021 en waaruit volgt dat VGV neerkomt op vervolging. *In casu* kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een vrees voor re-infibulatie aan, nadat zij eerder had aangegeven in dit verband geen enkele vrees meer te hebben.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, *WS*, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, bepaalt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, *“X, Y”*, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden. [...] 68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *“(…) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”*).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze *“goede redenen”* houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261 439).

Bij de beoordeling of er zulke goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“reasonable degree of likelihood-test”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde is (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform*, Ireland, Attorney General, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;* e) *de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat, in het geval een Somalische vrouw VGV heeft ondergaan, niet *a priori* kan worden aangenomen dat zij het risico loopt op re-infibulatie. Uit de landeninformatie volgt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren. Vervolging van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel omwille van religieuze redenen.

Verder benadrukt de Raad de laatst aangevoerde landeninformatie van 2 februari 2025 in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, evenmin een ander licht werpt op de analyse zoals die hierboven werd gemaakt op basis van het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023 en oktober 2025.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster een zesendertigjarige vrouw is die in gebreke blijft een duidelijk en waarheidsgetrouw zicht te bieden op haar asielrelaas evenals haar haar gezinssituatie en levensomstandigheden in Somalië. De vaststelling dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot deze kernelementen van haar asielrelaas, heeft dan ook tot gevolg dat haar

algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast. Verzoekster heeft geenszins aangetoond dat zij bij een terugkeer naar Somalië moet worden beschouwd als een alleenstaande moeder zonder ondersteunend familiaal netwerk. Tevens dient te worden benadrukt dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd om welke reden zij haar eigen attest van besnijdenis neerlegde waarop zij uitdrukkelijk verklaarde zelf geen vrees te hebben omwille van haar ondergane VGV: “Nee, voor mij is het afgelopen, het is voorbij” (notities persoonlijk onderhoud I, stuk 4, p. 5). Uit verzoekster haar VGV attest van 31 augustus 2023 blijkt voorts dat zij vrijwel volledig is gedesinfecteerd. Aldus werd zij na de geboorte van haar zoon in Addis Abeba niet geherinfecteerd. Noch blijkt ergens uit dat ze na de geboorte van haar twee oudste dochters in Somalië zou zijn geherinfecteerd. Dit is een duidelijke tegenindicatie voor de opgeworpen vrees bij een terugkeer alsnog te worden geherinfecteerd. Verzoekster maakt daarnaast op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar Somalië zou worden gedwongen tot een herbesnijdenis. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infectie zal worden onderworpen.

Bijgevolg dient er ook geen analyse worden gemaakt met betrekking tot het voorhanden zijn van nationale bescherming.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

In zoverre verzoekster stelt dat het feit dat ze niet wil dat haar jongste dochters niet worden besneden en dat dit standpunt indruist tegen hetgeen gangbaar is in geheel Somalië en een bijkomend risico voor haar creëert, dient te worden benadrukt dat uit de objectieve landeninformatie hoogstens blijkt dat dit leidt tot sociale stigmatisering, hetgeen op zich niet zwaarwichtig is om te worden aanzien als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (COI Focus, “*Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van Cedoca van 20 februari 2025 (update), p. 32-33).

3.4.4. In haar aanvullende nota's verwijst verzoekster naar arresten van het Hof van Justitie die een uitlegging bieden over de vervolging van vrouwen als bepaalde sociale groep. Verzoekster meent dat in gebied gecontroleerd door Al-Shabaab, de situatie voor vrouwen en meisjes van zulke aard is dat dit neerkomt op vervolging. Verzoekster verwijst hierbij naar landeninformatie van Cedoca (COI Focus Somalië: “*situatie voor meisjes en vrouwen in Al Shabaab gebied*” van juli 2024, aanvullende nota I, stuk 1), alsook naar het algemeen ambtsbericht van juni 2023. De Raad overweegt echter dat de situatie voor alle vrouwen en meisjes in Somalië, ook in gebied gecontroleerd door Al-Shabaab, niet van die aard is dat dit neerkomt op vervolging in de zin de van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hoewel de Raad erkent dat vrouwen beperkingen kennen in het maatschappelijke leven, meer bepaald met betrekking tot kleding, tewerkstelling en bewegingsvrijheid, is de Raad van oordeel dat het samenstel van deze maatregelen geenszins de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikt. Verzoekster verwijst hierbij naar de gelijkenissen tussen Al-Shabaab gebied en Afghanistan, doch merkt de Raad op dat de discriminatie en beperkingen die vrouwen ervaren in Afghanistan verder gaan dan zoals deze worden beschreven in de door verzoekster aangehaalde en relevante landeninformatie (EUAA-rapport, “*Country Guidance Afghanistan*” van november 2024).

Wat het door verzoekster aangehaalde arrest van het Franse CNDA betreft, nog los van het feit dat dit evident geen element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming, merkt de Raad op dat er in dat arrest ook sprake was van een geloofwaardige, persoonlijke problematiek, *quod non in casu*.

Bovendien dient verzoekster haar situatie te worden beoordeeld ten aanzien van Somaliland. De bestreden beslissing stelt omtrent deze regio dat het gehele gebied van Somaliland onder controle staat van de overheid. Verzoekster kende ook geen verregaande beperkingen, daar ze als alleenstaande vrouw haar eigen eetcafé kon uitbaten. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat haar situatie eenzelfde is als die van vrouwen die leven in gebied gecontroleerd door Al-Shabaab. In zoverre verzoekster meent dat ze opgroeide in Al-Shabaab gebied en als dusdanig het slachtoffer werd van een eerdere vervolging (*quod non*), zijn er in een zulke hypothese ook goede redenen om aan te nemen dat ze bij een eventuele terugkeer niet zal worden vervolgd, gezien de regio waar ze sinds 2008 in Somalië verbleef geenszins onder controle staat van Al-Shabaab.

3.4.5. Verzoekster meent vervolgens dat het weigeren van de internationale bescherming nefaste gevolgen zal hebben voor haar dochters die wel de internationale bescherming werden verleend.

Wat betreft verzoeksters reeds in België erkende dochters, wijst de Raad op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU, die de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn “*ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.*” Uit het arrest “*Ahmedbekova*”, zaak C-652/16, van het Hof van Justitie van 4 oktober 2018 blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, waarbij moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status. De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige andere interne of internationale rechtsnorm voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal of de Raad slechts kan nagaan, op grond van deze richtlijn, of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochters werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochters.

Verzoekster kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochters teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat en wat volgt. Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster aanvoert dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat dit concept in principe een hereniging met de ouders inhoudt. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft, die een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad de motivering van de bestreden beslissing:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Gabilay, in de regio administratieve regio Maroodi Jeex, regio Somaliland, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist.

Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier gewelddadigheden. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit

zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie werpt geen ander licht op de analyse van de veiligheidssituatie in Somaliland.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Gabiley.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somaliland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP